

fandtes at opfylde de krav, der kunne stilles vedrørende kendelsers form og indhold.

3.2. Lovforslagets udformning

Som det fremgår af punkt 3.1. ovenfor, er det antaget, at retsplejelovens § 366 a, stk. 2, ikke giver hjemmel til at afsige en kendelse med begrænset sagsfremstilling i de tilfælde, hvor der efter retspraksis stilles krav om, at kendelsen indeholder en nærmere fremstilling af sagen, herunder en gengivelse af de afgivne parts- og vidneforklaringer.

Domstolsstyrelsen har over for Justitsministeriet rejst spørgsmål om at tilvejebringe en sådan hjemmel navnlig for så vidt angår fogedsager. Styrelsen har pegt på, at fogedretterne behandler et betydeligt antal sager, hvoraf kun en meget lille del kæres til landsretten.

Muligheden for i givet fald at begrænse sagsfremstillingen i de sager, hvor der efter retspraksis stilles krav om en sådan, f.eks. visse fogedsager med bevisførelse for fogedretten, jf. punkt 3.1. ovenfor, vil kunne medvirke til at reducere ressourceanvendelsen ved behandlingen af den enkelte sag.

Justitsministeriet kan på denne baggrund tilslutte sig Domstolsstyrelsens forslag. Det foreslås således, at der i retsplejeloven indsættes en hjemmel til, at byretskendelser i borgerlige sager kan afsiges med en begrænset sagsfremstilling, således at der skal udarbejdes en supplerende redegørelse for sagen i de tilfælde, hvor sagen indbringes for landsretten.

Justitsministeriet kan tilslutte sig Retsplejerådets generelle synspunkter i betænkning nr. 1427/2003 om affattelse af kendelser, jf. punkt 3.1. ovenfor. Justitsministeriet er således enig, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at søge at udforme generelle lovregler om de nærmere krav til affattelse af kendelser.

Den foreslåede nye bestemmelse om mulighed for at afsige kendelser med begrænset sagsfremstilling indeholder på denne baggrund ikke regler om, hvilke krav der stilles til affattelsen af kendelser i borgerlige sager. Dette reguleres som hidtil af retsplejelovens § 218, stk. 1, og af de krav, der i retspraksis er stillet til kendelsers indhold. Formålet med den nye bestemmelse er således alene at give mulighed for at afsige kendelser med begrænset sagsfremstilling i de tilfælde, hvor der i dag stilles krav om en nærmere sagsfremstilling med angivelse af parts- og vidneforklaringer mv. Det bemærkes, at bestemmelsen efter Justitsministeriets opfattelse bør gælde for alle byretskendelser i civile sager.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9 (forslag til retsplejelovens § 218 a), og bemærkningerne hertil.

4. Midlertidig beskikkelse af dommere

4.1. Gældende ret

Efter retsplejelovens § 44 a kan Domstolsstyrelsen meddele midlertidig beskikkelse i en dommerstilling, når det er nødvendigt ved ledighed i stillingen eller ved en fast dommers forfald. Bortset fra tilfælde af sygdom kan en dommerstilling ikke holdes midlertidigt besat i mere end et år, jf. § 44 a, stk. 3.

Hvis den midlertidige beskikkelse skyldes, at dommeren udfører et andet offentligt hverv, kan etårsfristen dog efter § 44 a, stk. 4, forlænges i op til et år ad gangen, hvis ganske særlige grunde taler for det, hvis vedkommende retspræsident eller administrerende dommer er indforstået, og hvis en fast ansat dommer midlertidigt beskikkes i den pågældende stilling. Forlængelse af etårsfristen kan dog højst ske for en samlet periode på 3 år, jf. stk. 5.

4.2. Lovforslagets udformning

Domstolsstyrelsen har over for Justitsministeriet rejst spørgsmål om, hvorvidt retsplejelovens § 44 a, stk. 4, bør ændres, således at det fremover ikke skal være en betingelse for midlertidig beskikkelse i en dommerstilling i mere end et år, at dommeren varetager et andet offentligt hverv, og at en fast ansat dommer beskikkes i stillingen.

Domstolsstyrelsen har navnlig henvist til, at der i de kommende år forventes et stigende antal forespørgsler om international bistand fra dommere, som i en del tilfælde må forventes at vare mere end et år, og som heller ikke altid vil kunne karakteriseres som offentlige hverv. Hertil kommer situationer, hvor en dommer i lighed med andre statstjenestemænd ønsker at benytte sin ret til tjenestefrihed med henblik på at følge en ægtefælle eller samlever, der ansættes eller udstationeres i udlandet.

Domstolsstyrelsen har endvidere anført, at det ved enedommerembeder i praksis kan være vanskeligt at finde udnævnte dommere, som vil påtage sig en midlertidig beskikkelse, når det første år er udløbet, og f.eks. embedets retsassessor efter de gældende regler i retsplejelovens § 44 a ikke længere kan beskikkes midlertidigt i dommerens stilling.

Domstolsstyrelsen har overvejet, om de nævnte problemer kan løses ved anvendelse af de nuværende rejsedommere, der fortrinsvis er ansat med henblik på midlertidig beskikkelse ved en byret, når rettens forhold tilsiger det, jf. retsplejelovens § 15, stk. 6, og § 45. Efter Domstolsstyrelsens opfattelse ville dette imidlertid lægge et alt for stort beslag på rejsedommerordningen, der kun omfatter fire rejsedommere (to i hver landsretskreds), og som fortrinsvis har til for-